

KATHY

DE SCHRIJFSTER VAN BONES

REICHS

DODENREIS

'VERBLUFFEND'
- CRIMEZONE.NL



THRILLER

Ook verschenen van Kathy Reichs bij Xander Uitgevers

Voor altijd dood (2014)

Schijnheilig (2014)

Wetteloos (2014)

KATHY REICHS

Dodenreis

Vertaald door Lia Belt



Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Bones of the Lost*

Oorspronkelijke uitgever: Scribner

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de

Omslagbeeld: Stefan Hilden/Shutterstock

Auteursfoto: Rex Features/Hollandse Hoogte

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2013 Temperance Brennan, L.P.

Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 211 2 / NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten uit te kunnen oefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor

Susan Moldow

Wijze uitgeefster, kattenliefhebster en goede vriendin

PROLOOG

Met bonzend hart kroop ik naar de bakstenen aan de rand van de nis. Gluurde eromheen.

Nog meer voetstappen. Toen verschenen er laarzen boven aan de trap, en ernaast een paar kleine voeten, een ervan bloot, de andere in een platformpomp.

De voeten kwamen naar beneden, de kleine wiebelig doordat de eigenares ervan op de een of andere manier verzwakt was. De onderbenen stonden in een vreemde hoek, wat erop wees dat de knieën weinig gewicht droegen.

Woede ontvlamde in mijn borst. Die vrouw was gedrogeerd. Die smeerlap sleepte haar mee.

Vier treden lager passeerden de man en vrouw een schacht maanlicht. Geen vrouw, maar een meisje. Ze had lang haar en haar armen en benen waren uitgemergeld dun. Ik zag een wit driehoekje van een t-shirt onder de kin van de man. Er stak een pistoolgreep uit zijn broekband.

Het stel ging de duisternis weer in. Hun dicht opeengepakte lichamen vormden een tweekoppig zwart silhouet.

De man stapte van de onderste tree en begon het meisje naar de deur van het laadperron te manoeuvreren, duwend met één hand in haar nek. Ze struikelde. Hij rukte haar omhoog. Haar hoofd wiebelde als dat van een fluwelen hondje op een hoedenplank.

Het meisje verzette nog een paar wankele passen. Toen kwam haar kin omhoog en schokte haar lichaam. Een kreet verbrak de stilte.

De vrije arm van de man schoot naar voren. Het silhouet werd weer één. Ik hoorde een kreet van pijn, en toen viel het meisje voorover op het beton.

De man liet zich op zijn knie zakken. Zijn elleboog pompte terwijl hij het kleine, stilliggende lichaam stompte.

‘Wou je het tegen me opnemen, kleine sloerie?’

De man stompte en stompte tot hij er zwaar van ademde.

Woede vlamde witheet op in mijn brein en schoof elk instinct tot zelfbehoud opzij.

Ik pakte mijn pistool uit mijn zak en controleerde de veiligheids-pal, dankbaar dat ik pas nog had geoefend op de schietbaan.

Tevreden reikte ik naar mijn telefoon. Die zat niet bij de zaklan-taarn.

Ik zocht in mijn andere zak. Geen telefoon.

Had ik hem laten vallen? Had ik hem in mijn haast thuis laten liggen?

De paniek was bijna overstelpend. Ik kon niemand bellen. Wat moest ik doen?

Een klein stemmetje raadde me aan voorzichtig te zijn. Verborgen te blijven. Te wachten. Slidell wist waar ik was.

‘Je gaat eraan, kreng!’ bulderde de stem wreed en boosaardig.

Ik draaide me met een ruk om.

De man trok het meisje aan haar haar overeind.

Met de Beretta in twee handen voor me uitgestoken stapte ik de nis uit. De man verstijfde bij het horen van mijn beweging. Ik bleef op vijf meter afstand. Dekking zoekend achter een pilaar spreidde ik mijn voeten en richtte de loop op hem.

‘Laat haar los.’ Mijn stem weerkaatste tegen bakstenen en beton.

De man bleef het meisje bij haar haar vasthouden. Hij stond met zijn rug naar me toe.

‘Handen omhoog.’

De man liet los en rechtte zijn rug. Zijn handen gingen omhoog tot naast zijn oren.

‘Draai je om.’

Terwijl de man draaide, viel er licht op hem. Heel even zag ik duidelijk zijn gezicht.

Toen hij zijn vijand zag, liet de man zijn handen een stukje zakken. Omdat ik aanvoelde dat hij mij beter kon zien dan ik hem, schuifelde ik wat verder achter de pilaar.

‘De smerige slet leeft nog.’

Jij sterft ook, smerige slet. ‘Er is wel lef voor nodig om dreigmails te versturen.’ Mijn stem klonk veel zelfverzekerder dan ik me voelde. ‘En weerloze meisjes in elkaar te slaan.’

‘Als je schulden hebt, weet je hoe het gaat.’
‘Je dagen van schulden innen zijn voorbij, smerige klootzak.’
‘Wie zegt dat?’
‘Een stuk of tien politieagenten die hier nu naartoe komen scheuren.’

De man zette zijn hand achter zijn oor. ‘Ik hoor geen sirenes.’
‘Ga bij dat meisje weg,’ beval ik.
Hij zette een heel klein stapje opzij.
‘Lopen,’ grauwde ik. De fuck-youhouding van die kerel gaf me de neiging om hem met de Beretta op zijn kop te slaan.
‘Of anders? Ga je op me schieten?’
‘Ja.’ IJzig. ‘Dan ga ik op je schieten.’
Zou ik dat doen? Ik had nog nooit op een mens geschoten.
Waar was Slidell, verdomme? Ik wist dat mijn bluf werd gevoed door koffie en adrenaline. Wist dat ze allebei uiteindelijk zouden opraken.

Het meisje kermde.

In die fractie van een seconde verloor ik het voordeel dat hem in leven had kunnen houden.

Ik keek omlaag.

Hij sprong.

Een nieuwe stoot adrenaline golfde door me heen.

Ik hief het pistool.

Hij kwam dichterbij.

Ik richtte op het witte driehoekje.

Vuurde.

De knal echode ongelooflijk luid. De terugslag duwde mijn handen omhoog, maar ik bleef staan.

In de schemering zag ik het driehoekje donker verkleuren. Wist dat het rood werd. Een perfect schot. De Driehoek des Doods.

Stilte, op mijn eigen raspande ademhaling na.

Toen haalden mijn hogere centra mijn hersenstam in.

Ik had een mens gedood.

Mijn handen trilden. Gal kwam achter in mijn keel omhoog.

Ik slikte. Hield mijn wapen recht en sloop naar voren.

Het meisje verroerde zich niet. Ik hurkte en legde trillende vingers tegen haar keel. Voelde een hartslag, zwak maar regelmatig.

Ik draaide me om. Keek naar zijn lege, kwaadaardige ogen. Deed niets.

Ineens was ik uitgeput. Walgde van wat ik had gedaan.

Ik vroeg me af of ik in mijn toestand wel goede beslissingen kon nemen. Doorzetten? Mijn telefoon lag thuis.

Ik wilde gaan zitten, mijn handen voor mijn gezicht slaan en de tranen laten komen.

In plaats daarvan haalde ik een paar keer diep adem, stond op en overbrugde wat aanvoelde als duizend kilometer van duisternis. Beklom de trap op rubberen benen.

Boven ging één gang naar rechts. Ik volgde die naar de enige deur, die gesloten was.

Met mijn pistool stevig in mijn klamme hand draaide ik met de andere hand de klink om.

De deur zwaaide naar binnen.

Ik staarde naar een tafereel van pure verschrikking.

DEEL I

1

Ik heb wel eens eerder opgesloten gezeten. In een kelder, een koelruimte van het mortuarium, een ondergrondse crypte. Het is altijd angstaanjagend en intens. Maar qua pure fysieke pijn overtrof deze opsluiting alle eerdere.

De jurykamer bij de rechtbank in Mecklenburg is zo goed uitgerust als je van dergelijke faciliteiten mag verwachten: Wi-Fi, pc's, pooltafels, films, popcorn. Ik had me van deze verplichting kunnen laten ontslaan. Heb ik niet gedaan. Justitie riep, en ik kwam. Brave burger Brennan. Bovendien wist ik dat ik vanwege mijn werk toch zou worden ontheven van de plicht om daadwerkelijk mijn diensten te verlenen. Bij het plannen van mijn agenda voor vandaag had ik een uur, maximaal anderhalf uur ingecalculeerd voordat ik mijn hie-len weer zou kunnen lichten.

Hielen. Ik maak even een sprongetje. In mijn vakgebied bestaat opwindend schoeisel uit wandelschoenen van luchtdoorlatende Gore-Tex of rubberlaarzen met slipvaste profielzolen. De aankoop van schoenen met naaldhakken, laat staan het dragen ervan, is wat mij betreft net zo onwaarschijnlijk als dat ik de botten van een giganotosaurus achter Bad Daddy's Burgers zou vinden.

Mijn zus Harry had me overgehaald deze Christian Louboutin-pumps met hakken van tien centimeter te kopen. Harry uit Texas, het land van *big hair* en torenhoge naaldhakken. Daarmee zie je er professioneel uit, had ze gezegd. Gezagvol. En bovendien zijn ze zestig procent afgeprijsd.

Ik moest toegeven dat het glanzende leer en chique stiksel er geweldig uitzagen. Voelde het ook geweldig? Niet na drie uur wachten. Toen de gerechtsdienaar onze groep eindelijk binnenriep en mijn nummer werd omgeroepen, strompelde ik door de rechtszaal naar de jurytribune.

'Noem uw volledige naam, alstublieft.' Chelsea Jett, tien minuten geleden afgestudeerd, een mantelpak van vierhonderd dollar, een

dure parelchoker, hakken waarbij de mijne in het niets vielen. Jett was nieuw als openbare aanklager en verborg haar zenuwen achter norsheid.

‘Temperance Daessee Brennan.’ Maak dit voor ons allebei gemakkelijker en stuur me zo gauw mogelijk weg.

‘En uw adres?’

Ik noemde mijn adres. ‘Dat is bij Sharon Hall,’ voegde ik eraan toe, gewoon uit vriendelijkheid. Negentiende-eeuws landhuis, rode baksteen, witte pilaren, magnolia’s. Mijn woning is de annex, het bijgebouw van het koetshuis. Zo *Old South* als maar kan. Dat zei ik er allemaal niet bij.

‘Hoe lang woont u al in Charlotte?’

‘Sinds mijn achtste.’

‘Woont er nog iemand anders op dat adres?’

‘Mijn volwassen dochter af en toe, maar niet op dit moment.’ De armband die Katy me had gegeven hing losjes om mijn pols: een fijn zilveren bandje met de inscriptie MOM ROCKS.

‘Uw burgerlijke staat?’

‘Gescheiden.’ Ingewikkeld. Dat zei ik er zeker niet bij.

‘Bent u werkzaam?’

‘Ja.’

‘Noem uw werkgever, alstublieft.’

‘De staat North Carolina.’ Hou het simpel.

‘Uw beroep?’

‘Forensisch antropoloog.’

‘Wat zijn de opleidingseisen voor dat beroep?’ Stijfjes.

‘Ik heb een PhD en ben gecertificeerd door de American Board of Forensic Anthropology.’

‘Dus u voert autopsies uit.’

‘U verwacht me met een forensisch patholoog. Dat gebeurt vaker.’ Jett verstarde.

Ik glimlachte. De raadvrouw niet.

‘Forensisch antropologen werken met overledenen bij wie normale autopsies niet mogelijk zijn: geskeletteerde, gemummificeerde, ontbonden, uiteengereten, verbrande of verminkte lichamen. We wor-

den geraadpleegd bij veel verschillende vragen, die allemaal worden beantwoord door middel van een analyse van de botten. Zijn de overblijfselen menselijk of dierlijk, bijvoorbeeld?

‘Is daar een expert voor nodig?’ Ingehouden scepsis.

‘Sommige beenderen van mensen en dieren lijken bedrieglijk veel op elkaar.’ Ik dacht aan de gemummificeerde overblijfselen die op me lagen te wachten bij de MCME. ‘Vooral fragmenten kunnen heel lastig te duiden zijn. Komen ze van één individu, meerdere, mensen, dieren, allebei?’ De bundels die ik nu niet aan het onderzoeken was omdat ik hier zat, terwijl mijn voeten opzwellen als waterliken.

Jett wapperde ongeduldig met een gemanicuurde hand ten teken dat ik moest doorgaan.

‘Als de overblijfselen menselijk zijn, zoek ik naar aanwijzingen over leeftijd, geslacht, ras, lengte, ziekten, afwijkingen of anomalieën; alles wat gebruikt kan worden om de identiteit vast te stellen. Ik analyseer traumata om de doodsoorzaak te bepalen. Ik schat hoe lang het slachtoffer al dood is. Ik neem postmortale lichaamsbehandeling mee in mijn overwegingen.’

Jett trok vragend één wenkbrauw op.

‘Onthoofding, ontleding, begraving, onderdompeling...’

‘Dat is wel voldoende.’

Jetts blik ging omlaag naar haar vragenlijst. Een lange, lange lijst.

Mijn blik dwaalde naar mijn horloge en vervolgens naar de ongelukkigen die nog zaten te wachten om te worden verhoord. Ik had me respectabel gekleed om het beeld uit te stralen dat men verwachtte van een vertegenwoordigster van de Mecklenburg County Medical Examiner’s Office. Lichtbruin linnen broekpak, zijden coltrui. Datzelfde kon ik overigens niet over al mijn medegevangenen zeggen. Mijn persoonlijke favoriet was een jonge vrouw in een strakke, mouwloze coltrui, spijkerbroek en sandalen.

Geen haute couture, maar ik vermoedde dat zij minder last had van haar voeten dan ik. Ik probeerde met mijn tenen te wiebelen in mijn martelpumps. Dat lukte niet.

Mevrouw Jett haalde diep adem. Waar wilde ze naartoe? Ik wachtte het niet af.

‘Als forensisch antropoloog voor de staat werk ik op contractbasis voor zowel de University of North Carolina in Charlotte – ik ben daar hoogleraar – als voor het Office of the Chief Medical Examiner in Chapel Hill en de Mecklenburg County Medical Examiner hier in Charlotte. Ik lever ook expertise aan het Laboratoire de sciences judiciaires et de médecine légale in Montreal.’ Met andere woorden: ik heb het druk. Ik ben consultant voor de politie, de FBI, het leger, lijkschouwers en pathologen. Je weet dat de verdediging me zal wegsturen als jij het niet doet.

‘Begrijp ik goed dat u regelmatig in twee verschillende landen werkt?’

‘Dat is niet zo vreemd als het klinkt. In de meeste rechtsgebieden treden forensisch antropologen op als specialistische consultants. Zoals ik al heb verklaard, worden mijn collega’s en ik alleen bij zaken geroepen waar onvoldoende weefsel resteert voor een autopsie, of wanneer de overblijfselen...’

‘Juist.’

Jett ging met haar vinger langs de eindeloze lijst in haar notitieblok.

Ik strekte – probeerde dat althans – mijn ongelukkige falangen.

‘Komt u tijdens uw werk voor de gerechtelijke medische dienst in contact met politieagenten?’

Eindelijk. Dank je.

‘Ja. Vaak.’

‘Advocaten van eisende en verdedigende partijen?’

‘Allebei. En mijn ex-man is advocaat.’ Soort van ex-man.

‘Kent u persoonlijk iemand die betrokken is bij deze zaak? De beklagde, zijn familie, de rechercheurs van politie, de advocaten, de rechter...’

‘Ja.’

En ik mocht gaan.

Ik negeerde mijn protesterende teenkootjes en hobbelde zo snel mogelijk de rechtszaal uit, door de lobby en door de dubbele glazen deuren naar buiten. Mijn Mazda stond helemaal aan de andere kant van de parkeerplaats. Omdat ik pas om tien over acht was aangeko-

men – terwijl ik er om acht uur had moeten zijn – had ik hem op de eerste de beste plek geparkeerd, halverwege Kansas.

Nadat ik snel de straat over was gestrompeld, liep ik om een rij auto's heen. Toen ontdekte ik dat mijn auto ingeklemd stond tussen een gigantische SUV aan de bestuurderskant en een andere auto aan de passagierskant, die nog strakker tegen de mijne geparkeerd stond. Met pompende zweetklieren wurmde ik me tussen twee stellen portierklinken en zijspiegels door, waarbij mijn kont en borst langs vuile portieren en zijpanelen wreven. Mijn chique lichtbruine linnen zag er meteen uit alsof ik op een vuilnisbelt had liggen rollen.

Terwijl ik het portier open wrikte en me achter het stuur perste, viel er iets tinkelend op de grond aan mijn voeten. Een verstandig mens – oftewel een mens met verstandig schoeisel – zou zijn blijven staan om te kijken welk voertuigaccessoire er was losgeraakt. Ik concentreerde me op mijn ontsnapping en zocht in het ritszakje van mijn tas naar mijn sleutels.

Met gloeiende voeten stak ik de sleutel in het contact en boog me opzij om mijn rechterschoen uit te trekken. Hij zat vastgezogen alsof hij met mijn voet was vergroeid.

Ik trok harder.

Mijn voet schoot eruit. Met veel gedraai en gewurm herhaalde ik dat proces aan de linkerkant.

Ik leunde achterover en bekeek een paar spectaculaire blaren.

En toen de gehate Louboutins in mijn hand.

Mijn hand.

Mijn pols.

Mijn kale pols!

Katy.

Een vertrouwde pijscheut ging door mijn borst.

Ik zette me eroverheen.

Aandacht. In de jurykamer en op de jurytribune had ik de armband nog gehad.

Dat getinkel. Het zilveren bandje moest ergens achter zijn blijven haken toen ik me tussen de auto's door had gewurmd.

Vloekend werkte ik me weer naar buiten en duwde het portier dicht. Het menselijke brein is een schakelstation dat op twee niveaus functioneert. Terwijl er een reflexbevel naar mijn hand werd afgevuurd, vond er al een neurale verbinding plaats in mijn cerebellum. Voordat het portier dichtsloeg, wist ik al dat ik de pineut was. Hoe zinloos ook, ik trok aan de portierklink terwijl ik de stand van alle vier de portiervergrendelingen zag.

Nog kleurrijker vloekend wilde ik mijn tas pakken. Die op de passagiersstoel lag.

Shit.

En de sleutel? Die bungelde in het contact.

Ik bleef even staan. Mijn broekspijpen lagen als watervallen over mijn blote voeten gedrapeerd, mijn broekpak was smerig, mijn oksels waren vochtig. Er ging één vraag door mijn hoofd.

Kon deze dag nog slechter?

Vanuit de auto dreef een gedempte stem op me toe. Andy Grammer die 'Keep Your Head Up' zong, wat betekende dat iemand me belde op mijn iPhone. Ik lachte bijna hardop. Bijna.

Tegen mijn baas, Tim Larabee, had ik gezegd dat ik voor twaalf uur op het lab zou zijn. In de jurykamer had ik hem al gebeld om te melden dat het waarschijnlijk een uurtje later zou worden. Volgens mijn horloge was het nu twee uur. Larabee zou willen weten hoe het stond met de gemummificeerde resten die op mijn evaluatie wachtten.

Misschien was het Larabee niet.

Verdomme. Wat nu? Ik wilde niemand hoeven vertellen dat ik zonder schoenen op een parkeerplaats stond en mijn auto niet in kon.

But you gotta keep your head up...

Tuurlijk.

Ik keek rond. De parkeerplaats stond vol auto's. Geen mens te zien.

De autoruit inslaan? Waarmee? Gefrustreerd loerde ik naar het glas. Een kwade vrouw met een heel slechte haardag loerde terug.

Hé. Ineens viel mijn oog op de ruit die niet meer helemaal recht in het frame zat. Een versleten of ontbrekende tand in het raamtandwiel, had mijn automonteur Jimmy gezegd. Linke soep. Net genoeg ruimte waardoor een of ander joch een stuk ijzerdraad kan steken en

al halverwege naar Georgia kan zijn voordat jij in de gaten hebt dat je auto is gejat.

Echt? had ik gevraagd. Een Mazda van tien jaar oud?

Onderdelen, had hij met een ernstig gezicht geantwoord.

Was een klerhanger te veel gevraagd? Ik keek naar de rommel die zich had opgehoopt tussen het asfalt en het muurtje erachter. Steentjes, plastic, blikjes. Niets wat me gauw zou helpen mijn auto in te komen.

Ik liep langs de muur, heel voorzichtig. Met blaren die er nu uitzagen als rauw gehakt ploeterde ik voort, terwijl mijn broekspijpen over het vuile asfalt sleepten.

Gemummificeerde resten in het lab die met de minuut ouder werden.

Door al die vertragingen zou ik tot vanavond laat op kantoor zitten. En dan naar huis, naar een chagrijnige kat. In de magnetron opwarmen wat ik nog aan eetbaars in de vriezer kon vinden.

But you gotta keep your...

Kop dicht.

Toen zag ik twee meter verderop tussen het afval iets glinsteren. Hoopvol schuifelde ik ernaartoe.

Mijn prijs was een stuk ijzerdraad van een halve meter lang, misschien een attribuut van een auto-inbraak zoals ik me die had ingebeeld.

Nadat ik snel was teruggehobbeld naar de Mazda, maakte ik een lusje aan het ene eind en stak de draad langs het scheefgezakte glas naar binnen. Met mijn gezicht tegen het raam gedrukt probeerde ik met twee handen de lus over de knop van de portiervergrendeling te krijgen. Elke keer als het erop leek dat ik goed zat, gaf ik er een scherpe ruk aan.

Ik was voor de tienduizendste keer aan het lassoën en trekken toen er een bulderende stem achter me klonk.

‘Stap weg bij het voertuig.’

Shit.

Met het ijzerdraad nog stevig in mijn ene hand geklemd draaide ik me om.